

живѣе въ красиви палати, като нѣкой царь, че едва ли ще може да пристѣпи до него. А магесникътъ живѣялъ въ малка, бѣдна колибка самъ-самненичѣкъ безъ никакви слуги. Той изглеждалъ, като зълъ старецъ, измършневѣлъ и така мигалъ съ очитѣ си, че брадата му се трѣскала. „Какво ли ще ми даде, като изглеждамъ така сиромашъ и нещастенъ, мислѣлъ си Юмрукътъ и се поклонилъ на магесника чакъ до земята

— Какво ти трѣба, добри човѣче? попиталъ магесникътъ.

— Слушалъ съмъ, че ти помагашъ на бѣднитѣ . . . Не ме оставяй нещастенъ, така жално замолилъ Юмрукътъ.

— Азъ никому не отказвамъ, отговорилъ магесникътъ и изнесълъ отъ колибата си една торба.

Ето нѣ, вземи това добри човѣче! Поправи се! Извади всичко отъ торбата, само да не я изтрѣскашъ и пакъ ми я донесъ. Ако я изтрѣскашъ, тя пакъ ще се напълни, но всичко излишно, взето отъ тебе, трѣба да ми повърнешъ, инакъ зло ще те сполѣти.

Че каква е тази торба? запиталъ очудено Юмрукътъ.

— Такава е: тя е *неизчерпаемо*, инакъ отъ дѣще вземамъ да задоволя всичкитѣ бѣдни? И освѣнъ тази торба друго нищичко нѣмамъ засмѣно довършилъ старецътъ.

Поклонилъ му се до земята още веднажъ Юмрукътъ и рекълъ: „Никога не ще те забравя, старче, а като изпраздня торбата пакъ ще тя и донеса“.

3.

Като стигналъ у дома си съ торбата, Юмру-